

[Kurt Hansen]

Ministeren har sagt mange pæne ord i dag – det mener jeg helt seriøst han har – men ord gør det jo ikke alene, og regeringens afgiftspolitik, som styrker privatbilismen, mener vi går i den stik modsatte og den gale retning.

Men nu må vi se, hvordan den gode vilje slår igennem i praksis. Vi skal gøre vores til, at det ikke bare bliver ved snakken. Vi skal prøve over for regeringen at tage forskellige former for konkrete initiativer, som regeringen får mulighed for at forholde sig til, initiativer, som væsentligt vil styrke de lette trafikanters situation.

Else Brønserud (KrF):

Må jeg først sige, at jeg er lidt forbavset over den drejning, denne debat hos mange ordførere har taget i dag. Jeg er forbavset over, at I kan føre det hen på så mange forskellige områder, det, der er gjort; I skulle hellere have det frem, som ikke er gjort.

Jeg har selv som mor i ca. 15 år sendt børn ud på en hovedvej, hvor der ingen cykelsti var. Jeg ved, hvad det vil sige: det store ansvar, det er, det nervepres, det er, og den store fare, der er, og jeg kender mere end ét barn, som er blevet kvæstet dér. Jeg synes, at vi med den baggrund må tage denne situation alvorligt.

Vi hilser fra vores partis side velkommen, at denne debat er kommet i gang; det er virkelig et område, som vi længe har trængt til at få gjort noget ved. Vi kan vist alle være enige om, at cyklisternes trafikikkerhed er et meget forsømt område, som vi ikke længere fra lovgivningsmagts side kan undlade at tage stilling til, idet vi har et medansvar for de mange færdselsulykker, der sker for knallertkørere og cyklister. Derfor hilser vi denne debat meget velkommen; om vi dog kunne få gjort noget ved det i en nær fremtid.

Det er rigtigt, som det bliver sagt fra Cyklistforbundets side, at målet må være, at cykeltrafikken inddrages på lige fod med andre trafikarter. Det stadig stigende antal cyklister er en naturlig følge af, at det bliver dyrere at køre i bil, og det er en udvikling, man kan gå ud fra vil fortsætte. Men mange cykler jo også, fordi det er sundt. Også dette må støttes, da vi ved, at mange børn og unge har så dårlig en kondition, at det er en trussel mod deres helbred fremover.

Derfor må cykelstier overalt være målet, men i en sparetid ved vi at dette ikke er muligt, selv om viljen er til stede. Spørgsmålet er så, om man ikke på lokalt plan ved hjælp af god vilje og opfindsomhed i nogle tilfælde kan lave midlertidige løsninger for cykelstier, indtil der er råd til blivende stier. Det behøver ikke at betyde, at de bliver dårlige og hullede, men jeg har oplevet derhjemme, at da vi endelig fik en cykelsti, blev den lavet så kostbar og så god, at alle de tunge entreprenørmaskiner kunne bæres af den; er det nødvendigt? Striber på vejen må kun være en nødløsning.

Der er jo også det, at får vi flere cyklister ind i bybilledet, får vi flere biler ud, og den stigende forurening af luften i byerne vil derfor falde. I dag er der mange, der gerne vil cykle, men ikke tør, hvilket er forståeligt.

Cyklistforbundet har udarbejdet mange gode og brugbare forslag, som amter og kommuner bør gøre brug af i planlægningen.

Vi kan fra kristeligt folkepartis side tilslutte os det af VS og SF fremsatte dagsordensforslag, idet vi synes, de taler cyklisternes sag.

Alfred Hansen (DR):

Retsforbundet mener, at det er en offentlig opgave at sikre forskellige samfærdselsårer, herunder også cykelstier. Det har været interessant at høre ministerens redegørelse, fordi ministeren giver udtryk for forståelse for problemerne og problemernes rette sammenhæng. Jeg vil imidlertid tillade mig at betragte redegørelsen som smukke hensigtserklæringer, så der for mange kommuner, amter og stat er noget at leve op til.

Det er rigtigt, som ministeren flere gange siger i sin redegørelse, at det er i kommunerne, man må foretage de nødvendige beslutninger om anlæggelse af cykelstier. Her er naturligvis et problem, fordi kommunerne skal betale en stor del af omkostningerne i forbindelse med cykelstier, amterne skal betale en stor del af udgifterne i forbindelse med sygehusudgifter og staten må betale i det øjeblik, det drejer sig om, at folk er blevet invaliderede i trafikken. Derfor synes jeg ikke, at folketinget – og staten som sådan – helt kan overlade til kommunerne efter for-godtbefindende selv at foranstalte de nødvendige færdselsårer for cyklister.